

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ  
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ  
ΔΑΝΙΑ

# Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ



ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ  
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ  
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2011

# Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

*Κείμενα:*

Μητροπολίτου Καισαριανής, Βύρωνος καί Ύμηττου  
Δανιήλ

*Εικόνα εξωφύλλου:*

«Η Σταύρωσις». Τμήμα του παλαιού άριστουργηματι-  
κού ξυλογλύπτου τέμπλου του Καθολικού  
Ι. Μονής Παμμεγίστων Ταξιαρχών  
Αγ. Γεωργίου Νηλείας - Πήλιον

*Σειρά:*

«Χριστολογικά» άριθμ. 29

Copyright:

Ιερά Μητρόπολις Καισαριανής, Βύρωνος καί Ύμηττου  
Λεωφόρος Ύμηττου 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή  
Τηλ.: 210.72.24.123  
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-49-1

Έκδοτική Παραγωγή



ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Άρβυλων 12 16, 116 36 Άθήνα

Τηλ.: 210921 7513, 210921 4Κ21 • Fax: 210923 0113  
www.epitafios.gr • e-mail: info@epitafios.gr

# Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Τοῦ Μητροπολίτου  
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ἰμμηττοῦ  
Δανιήλ



πολλοί θρόνοι στήθηκαν στή γῆ. Θρόνοι ἐξουσίας γιά βασιλεῖς, αὐτοκράτορες, ἡγεμόνες καί τυράννους. Θρόνοι πλούτου καί οικονομικῆς δυνάμεως. Θρόνοι γιά σοφοὺς. Θρόνοι γιά θεράποντες τῶν ἐπιστημῶν καί τεχνῶν. Θρόνοι γιά διαβόητους ἀσεβεῖς καί καταπατητές τοῦ θείου θελήματος. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θρόνοι καί οἱ καθεσθέντες ἐπάνω σ' αὐτούς ἐξαφανίσθηκαν, γκρεμίστηκαν γιατί ἦσαν θρόνοι παροδικοί, ἐφήμεροι χωρὶς βάσεις. Θρόνοι πού στηρίζονταν στήν ματαιότητα καί τήν ἀλαζονεία, ἐπιβεβαιώνοντας τήν προφητεία τῆς Παρθένου Μαρίας ὅτι «Ὁ Κύριος καθεῖλε δυνάστας ἀπό θρόνων καί ὕψωσε ταπεινοὺς» (Λουκᾶ ἀ΄ 52).

Ὁ μόνος θρόνος πού παραμένει ἀξιοσέβαστος καθὼς περνοῦν οἱ αἰῶνες εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στή γῆ, ὁ Τίμιος Σταυρός.

Ὁ Τίμιος Σταυρός πάνω στόν ὁποῖο καρφώθηκε καί πέθανε ὁ Κύριός μας, ὀνομάζεται ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο θρόνος τῆς χάριτος. Σ' αὐτόν προσερχόμαστε οἱ πιστοί μέ παρρησία γιά νά ζητήσουμε βοήθεια καί ἔλεος ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο Κύριό μας.

«Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς

χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν» (Πρὸς Ἑβραίους δ' 16).

Δηλαδή: «Ἄς πλησιάσουμε, λοιπόν, μέ θάρρος τὸν θρόνο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μᾶς σπλαχνιστεῖ καὶ νὰ μᾶς δωρίσει τὴ χάρη του, τὴν ὥρα πού τὴ χρειαζόμαστε».

Ὁ Τίμιος Σταυρός ἔγινε ὁ ἐπὶ γῆς θρόνος τοῦ Ἐνδόξου Κυρίου μας ἐπειδὴ εἶναι:

### α) Θρόνος ταπεινώσεως

Στὴν ἀντίληψη τῶν Ἰουδαίων ὁποῖος σταυρωνόταν ἐθεωρεῖτο καταραμένος κατὰ τὴ διάταξη:

«Κεκατηραμένος ὑπὸ Θεοῦ πᾶς κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου» (Δευτερονομίου κα' 23).

Ὁ Κύριος ὁμως θεωρεῖ τὴν ταπεινώσή Του μέ τὴν σταύρωσή Του δόξα Του κατὰ τοὺς λόγους πού ἔχουν γραφεῖ στό ἱερό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου:

«Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ» (Ἰωάννου ιβ' 16).

Δηλαδή: «Αὐτὰ στὴν ἀρχὴ δὲν τὰ κατάλαβαν οἱ μαθητές του· ὅταν ὁμως ὁ Ἰησοῦς ἀνυψώθηκε στὴ θεία δόξα, τότε τὰ θυμήθηκαν. Ὅ,τι εἶχε γράψει γιὰ κεῖνον ἡ Γραφή, αὐτὰ καὶ τοῦ ἔκαναν».

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάννου ιβ' 23).

Δηλαδή: «Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς ἀπάντησε: Ἔχει ἔρθει πιά ἡ ὥρα νὰ δοξαστεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου».



«Ὅτε οὖν ἐξῆλθε, λέγει ὁ Ἰησοῦς· Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ» (Ἰωάννου ιγ' 31).

Δηλαδή: «Ὅταν ἐκεῖνος βγήκε (δηλαδή ὁ Ἰούδας), λέει ὁ Ἰησοῦς: Ἦρθε τώρα ἡ ὥρα νά φανερωθεῖ ἡ

δόξα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἄνθρώπου κι ὁ Θεός νά δοξαστεῖ ἐξαιτίας του».

*«Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Πατέρα, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε» (Ἰωάννου ιζ' 1).*

Δηλαδή: «Ἄφοῦ τά εἶπε αὐτά ὁ Ἰησοῦς, σήκωσε τά μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε: Πατέρα, ἔφτασε ἡ ὥρα· φανέρωσε τὴ δόξα τοῦ Υἱοῦ σου, ὥστε ὁ Υἱός νά φανερώσει τὴ δική σου δόξα».

*«Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη» (Ἰωάννου ζ' 39).*

Δηλαδή: «Αὐτό τό εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐννοώντας τό Πνεῦμα πού θά ἔπαιρναν ὅσοι πίστευαν σ' αὐτόν. Γιατί, τότε ἀκόμα δέν εἶχαν τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε δοξαστεῖ».



Μέ τὴν ταπεινώσή Του ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἔδειξε τὸν τρόπο τῆς κατὰ Θεὸν δόξης, κατὰ τό γεγραμμένο:

*«Ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Ματθαίου κγ' 12).*

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐνώπιον τοῦ ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου, δηλαδή τῆς Βουλῆς τῶν Ἰουδαίων, ἐκήρυξε μέ παρρησία καὶ τόλμη ὡς ἐξῆς:

*«Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου· τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὑψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ*



δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»  
(Πράξεων ε΄ 30-31).

Δηλαδή: «Ὁ Θεός τῶν προγόνων μας ἀνέστησε τόν

Ἰησοῦ, πού ἐσεῖς τόν σκοτώσατε κρεμώντας τον στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ. Αὐτόν ὁ Θεός τόν ἀνύψωσε μέ τήν κραταιά δύναμή του στή θέση τοῦ ἀρχηγοῦ καί τοῦ σωτήρα, γιά νά δώσει στους Ἰσραηλίτες τήν εὐκαιρία νά μετανοήσουν καί νά λάβουν συγχώρηση γιά τίς ἀμαρτίες τους».



Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στήν ταπείνωση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἕνεκα τῆς ὁποίας ὑψώθηκε καί δοξάσθηκε ἀπό τόν Θεό Πατέρα.

*«Τοῦτο γάρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὁ καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καὶ σχήματι εὐρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς (Πρὸς Φιλιππησίους β' 5-11).*

Δηλαδή: «Νά ὑπάρχει μεταξύ σας τό ἴδιο φρόνημα πού εἶχε κι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος, ἂν καί ἦταν Θεός, δέν θεώρησε τήν ισότητά του μέ τόν Θεό ἀποτέλεσμα ἀρπαγῆς, ἀλλά τά ἀπαρνήθηκε ὅλα, πῆρε μορφὴ δούλου κι ἔγινε ἄνθρωπος· καί ὄντας πραγματικός ἄνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά ὑπακούοντας μέχρι θανάτου, καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός τόν ἀνέβασε πολύ ψηλά καί τοῦ χάρισε τό ὄνομα πού εἶναι

πάνω ἀπ' ὅλα τὰ ὀνόματα. Κι ἔτσι, στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλα τὰ ἐπουράνια, τὰ ἐπίγεια καί τὰ ὑποχθόνια θά προσκυνήσουν, καί κάθε γλώσσα θά ὁμολογήσει ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά δοξάζεται ἔτσι ὁ Θεός Πατέρας».

Μέ τήν ταπεινώσή Του ὁ Κύριος ὑπέδειξε στους μαθητές Του νά κατακτήσουν *«τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια»*.

## β) Θρόνος ἀφέσεως

Ὁ Κύριος στήν ἀρχιερατική προσευχή ἐξομολογεῖται ὅτι ἡ θυσία τῆς ζωῆς Του στόν Σταυρό προσφέρεται γιά νά ἀγιαστοῦν οἱ ἄνθρωποι. Εἶπε στόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα:

*«Υπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν, ἵνα καί αὐτοὶ ὧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ»* (Ἰωάννου ιζ' 19).

Δηλαδή: «Γιά χάρη τους ἀφιερώνω καί προσφέρω τόν ἑαυτό μου σ' ἐσένα, ὥστε κι αὐτοί, μέ τή βοήθεια τῆς ἀληθείας, νά εἶναι ἀφιερωμένοι σ' ἐσένα».



Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του θεολογεῖ καί ἀποδεικνύει στους παραλήπτες τῆς ἐπιστολῆς του, πού ἦσαν Ἰουδαῖοι καί τηροῦσαν ὅλα ὅσα προεβλέποντο στήν Παλαιά Διαθήκη τελώντας θυσίες ζώων καί διάφορους καθαρμούς γιά νά καθαρισθοῦν ἀπό τίς ἁμαρτίες τους, ὅτι ὅλες αὐτές οἱ τελετουργίες ἦσαν ἀτελέσφορες καί μόνο τό Τίμιο Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει τήν ψυχή μας ἀπό τίς ἁμαρτίες. Γράφει:

*«Χριστὸς δὲ παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς*

κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσηλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος. εἰ γὰρ τὸ αἶμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσω μᾶλλον τὸ αἶμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαρῶς τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι; Καὶ διὰ τοῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐστίν, ὅπως θανάτου γενομένου εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαθήκῃ παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας. ὅπου γὰρ διαθήκη παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας. ὅπου γὰρ διαθήκη, θάνατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ διαθεμένου· διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία, ἐπεὶ μήποτε ἰσχύει ὅτε ζῆ ὁ διαθέμενος. Ὅθεν οὐδ' ἡ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται· λαληθείσης γὰρ πάσης ἐντολῆς κατὰ τὸν νόμον ὑπὸ Μωϋσέως παντὶ τῷ λαῷ, λαβὼν τὸ αἶμα τῶν μόσχων καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου καὶ ὑσώπου, αὐτό τε τὸ βιβλίον καὶ πάντα τὸν λαὸν ἑρράντισε λέγων τοῦτο τὸ αἶμα τῆς διαθήκης ἧς ἐνετείλατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός· καὶ τὴν σκηνὴν δὲ καὶ πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας τῷ αἵματι ὁμοίως ἑρράντισε. καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἵματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις» (Πρὸς Ἑβραίους θ' 11-22).

Δηλαδή: «Ἀντίθετα, ὁ Χριστός ἦρθε ὡς ἀρχιερέας τῶν ἀγαθῶν πού προσμένουμε. Ἡ σκηνή στήν ὁποία μπήκε εἶναι ἀνώτερη καὶ τελειότερη. Δέν εἶ-



ναί ἀνθρώπινο κατασκεύασμα, μέρος δηλαδή αὐτῆς τῆς δημιουργίας. Ὁ Χριστός μπῆκε μιά γιά πάντα στό ἅγια τῶν ἁγίων γιά νά προσφέρει αἷμα ὄχι ταύρων καί μοσχαριῶν, ἀλλά τό δικό του αἷμα, ἐξασφαλίζοντάς μας ἔτσι τήν αἰώνια σωτηρία. Γιατί τό αἷμα τῶν τράγων καί τῶν ταύρων καί τό ράντισμα μέ στάχτη δαμαλιοῦ ἐξαγνίζουν αὐτούς πού εἶναι

ἀκάθαρτοι θρησκευτικά, καθαρίζοντάς τους ἐξωτερικά. Σκεφτείτε, λοιπόν, πόσο περισσότερο τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχοντας τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πρόσφερε τόν ἑαυτό του ἀψευγάδιαστη θυσία στόν Θεό, θά καθαρίσει τή συνειδήσή μας ἀπό τά ἔργα πού ὀδηγοῦν στόν θάνατο, ἔτσι ὥστε νά μπορούμε νά λατρεύουμε τόν ἀληθινό Θεό.

Γι' αὐτόν τόν λόγο ὁ Χριστός εἶναι μεσίτης μιᾶς νέας διαθήκης, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὅσοι ἔχουν κληθεῖ νά μετάσχουν στήν αἰώνια κληρονομιά θά πάρουν τό μερίδιο πού τούς ὑποσχέθηκε. Αὐτό μπορεῖ νά γίνει, ἐπειδή ὁ ἴδιος ὀδηγήθηκε στόν θάνατο πού μᾶς ἀπάλλαξε ἀπό τίς παραβάσεις, πού εἶχαν γίνει τήν ἐποχή τῆς πρώτης διαθήκης. Γιατί ἡ διαθήκη ὑπάρχει ὅταν ἔχει πιστοποιηθεῖ ὁ θάνατος τοῦ διαθέτη. Μιά διαθήκη ἰσχύει μόνο μετά τόν θάνατο· δέν ἔχει ποτέ ἰσχὺ ὅσο ζεῖ ὁ διαθέτης. Γι' αὐτό, οὔτε καί ἡ πρώτη διαθήκη ἐγκαινιάστηκε δίχως αἷμα. Ὅταν ὁ Μωυσῆς ἀπάγγειλε ὅλες τίς ἐντολές τοῦ νόμου μπροστά σ' ὀλόκληρο τόν λαό, πῆρε αἷμα μοσχαριῶν καί τράγων, μαζί μέ νερό, καί ράντισε μέ κόκκινο μαλλί καί ὕσσωπο καί τό ἴδιο τό βιβλίο καί ὀλόκληρο τόν λαό λέγοντας: Αὐτό εἶναι τό αἷμα τῆς διαθήκης τήν ὁποία σᾶς ὄρισε ὁ Θεός. Μέ τόν ἴδιο τρόπο ράντισε μέ τό αἷμα καί τή σκηνή καί ὅλα τά λατρευτικά σκεύη. Ὅλα σχεδόν, σύμφωνα μέ τόν νόμο, καθαρίζονται μέ αἷμα· καί δέν ὑπάρχει συγχώρηση ἁμαρτιῶν χωρίς νά χυθεῖ αἷμα».

Γνώστης ἄριστος ὁ ἀπόστολος Παῦλος τῆς θεολογίας καί λατρείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀντιπαραβάλλει τίς πολλές θυσίες πού τελοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι Ἀρχιερεῖς στόν

12 Νάο τῶν Ἱεροσολύμων, πού ὅμως δέν μποροῦσαν νά

ἐξαλείφουν ἁμαρτίες, μέ τήν Μοναδική καί Ἄνεπανάλη-  
πτη θυσία τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας, πού ἐξάλειψε τίς  
ἁμαρτίες ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀπό τοῦ  
Ἄδάμ καί ἔως τοῦ ἐσχάτου.

*«Καί πᾶς μὲν ἱερεὺς ἔστηκε καθ' ἡμέραν λειτουργῶν  
καί τὰς αὐτὰς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες  
οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἁμαρτίας· αὐτὸς δὲ μίαν  
ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν εἰς τὸ διηνεκὲς  
ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ»* (Πρὸς Ἑβραίους ι' 11-12).

Δηλαδή: «Ὅλοι οἱ ἱερεῖς λειτουργοῦν καθημερινά καί  
προσφέρουν πολλές φορές τίς ἴδιες θυσίες, πού ὅμως  
ποτέ δέν μποροῦν νά ἐξαλείψουν ἁμαρτίες. Ἀντίθε-  
τα, ὁ Ἰησοῦς πρόσφερε γιά τίς ἁμαρτίες μία θυσία γιά  
πάντα, κι ἔπειτα κάθισε στά δεξιὰ τοῦ Θεοῦ».



Ἡ ἁμαρτία διέφθειρε τήν ἀνθρώπινη φύση, πού ἀπώ-  
λεσε τό πρωτόκτιστο κάλλος, τήν πνευματική λαμπρό-  
τητα καί ἀκτινοβολία πού εἶχε πρό τῆς παραβάσεως τοῦ  
θελήματος τοῦ Κυρίου καί Δημιουργοῦ της.

Ὁ Κύριος καί Δημιουργός, ἐπειδή εἶναι φιλόανθρωπος  
δέν ἐγκατέλειψε τό πλάσμα Του, δέν τό ἄφησε νά κατα-  
στρέφεται καί νά φθείρεται ἀπό τήν ἁμαρτία καί ἀνέλα-  
βε νά θεραπεύσει ἀπό τά τραύματα τῆς ἁμαρτίας τήν ἀν-  
θρώπινη φύση καί νά τήν ἀπελευθερώσει ἀπό τίς συνέ-  
πειες τῆς ὀλέθριας πτώσεώς της.

Ἀνάμεσα στίς φιλόανθρωπες ἐνέργειες τοῦ Κυρίου γιά  
τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων περιλαμβάνονται ἡ Νομο-  
δοσία στό Σινᾶ καί ὕστερα ἡ ἀποκατάσταση τοῦ ἀνθρώ-  
που. Κατά τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ὁ Νό-  
μος διὰ Μωϋσέως ἡ Χάρις καί ἡ Ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ» (Ἰω-  
άννου α' 17).

Ὁ Θεός κατά τό σχέδιό Του ὅπως ἀποκαλύφθηκε πρῶτα ἔδωσε τίς ἐντολές Του μέ τόν Μωϋσῆ στό Σινᾶ ὥστε οἱ ἄνθρωποι νά ἀντιληφθοῦν τί εἶναι ἁμαρτία. Μέ τίς ἐντολές, ὅπως διδάσκει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του, ὁ Θεός ξεχώρισε τήν κακία ἀπό τήν ἀρετή καί κάλεσε καί τούς ἀνθρώπους νά παύσουν νά πράττουν τήν κακία: *«διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας»* (Πρὸς Ρωμαίους γ' 20).

Μετά τήν ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτίας πού διαρκεῖ στήν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀκολούθησε ἡ ὀλοκλήρωση τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀπό τήν τυραννική ἐξουσία τῆς ἀλόγου δυνάμεως πού εἶναι ἡ ἁμαρτία καί τίς συνέπειές της, μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πού ἤλθε στόν κόσμο ὅπως εἶπε ὁ ἄγγελος Κυρίου στόν Ἰωσήφ τόν μνήστορα τῆς Θεοτόκου ὅτι :

*«Αὐτός γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν»* (Ματθαίου α' 21).

Δηλαδή: «Αὐτός θά σώσει τόν λαό του ἀπό τίς ἁμαρτίες τους».

Ὅπως εἶπε ὁ προφήτης Ζαχαρίας, ὁ πατέρας τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ὅταν γεννήθηκε ὁ υἱός του, ὅτι

*«Καὶ σὺ παιδίον (ἐννοεῖ τὸν Ἰωάννην) προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἐτοιμᾶσαι ὁδοὺς αὐτοῦ τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν»* (Λουκᾶ α' 76-77).

Δηλαδή: «Κι ἐσύ, παιδί μου, θά ὀνομαστεῖς προφήτης τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, γιατί θά προπορευτεῖς

πρίν ἀπό τόν Κύριο γιά νά ἐτοιμάσεις τόν δρόμο  
του κάνοντας γνωστή στόν λαό του τή σωτηρία».



Αυτό τό ἔργο πού κηρύχθηκε καί προετοιμάσθηκε μέ  
ἐπιμέλεια ἀπό τόν Θεό κατά τό σχέδιο τῆς θείας οἰκο-  
νομίας, πραγματοποιήθηκε μέ τήν σταυρική θυσία τοῦ  
Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος κατά τό κήρυγμα  
τοῦ ἀποστόλου Παύλου:

*«Ἀπέθανε ὑπέρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γρα-  
φάς»* (Πρός Κορινθίους Α' ἐ' 3).

Δηλαδή: «Ὁ Χριστός πέθανε, σύμφωνα μέ τίς Γρα-  
φές, γιά τίς ἁμαρτίες μας».

*«Δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἁμαρ-  
τιῶν ἡμῶν»* (Πρός Ἑβραίους α' 3).

Δηλαδή: «Ἄφοῦ μέ τόν σταυρικό θάνατό του μάς  
καθάρισε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας».

Ὁ Κύριος ὅταν εὐλόγησε τό ποτήριο τοῦ οἴνου στόν  
μυστικό δεῖπνο τό προσέφερε στους μαθητές του λέ-  
γοντάς τους:

*«Τοῦτό ἐστι τὸ αἶμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ  
ὑπέρ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»*  
(Ματθαίου κστ' 28).

Δηλαδή: «Αὐτό εἶναι τό αἶμα μου, πού ἐπισφραγί-  
ζει τή νέα διαθήκη καί χύνεται γιά χάρη ὄλων, γιά  
νά τούς συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες».

Ἀπό τήν σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ  
ἐλάβαμε ὅλοι ὅσοι πιστεύουμε σέ Αὐτόν καί στήν θυσία Του  
τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἄφοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστός  
*«Ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ δικαιοσύνη τε καὶ  
ἀγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις»*

(Πρός Κορινθίους Α' α' 30).

Δηλαδή: «Ἐκεῖνος ἔγινε ἀπό τόν Θεό σοφία δική μας καί δικαίωση καί ἑξαγιασμός καί ἀπολύτρωση».



Ὅταν συμμετέχουμε στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν βαπτίζομαστε, ὅταν ἐξομολογοῦμαστε ὅταν κοινωνοῦμε τοῦ ἁγίου Σώματος καί Αἵματός Του ἁγιαζόμαστε.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά καθαρισθεῖ ἀπό τίς ἁμαρτίες του ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ μετάνοια καί ἡ ἐπιστροφή στόν Θεό Πατέρα κατά τήν ἀποστολική προτροπή.

*«Μετανοήσατε οὖν καί ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας»* (Πράξεων γ' 19).

Δηλαδή: «Μετανοήστε, λοιπόν, καί ἐπιστρέψτε στόν Θεό, γιά νά ἐξαλειφθοῦν οἱ ἁμαρτίες σας».

Τό θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει: *«Ἐν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τήν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατά τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ»* (Πρός Ἐφεσίους α' 7). Δηλαδή: «Ὁ Χριστός μᾶς λύτρωσε μέ τό αἷμα Του, συγχώρησε τίς ἁμαρτίες μας μέ τήν πλούσια χάρη Του».

*«Ἐν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν, τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν»* (Πρός Κολοσσαεῖς α' 14).

Δηλαδή: «Ὁ Χριστός μᾶς ἔδωσε τήν ἀπολύτρωση, μᾶς συγχώρησε τίς ἁμαρτίες».

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος κηρύττει μέ τόλμη στό Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, δηλαδή στή Βουλή τῶν Ἰουδαίων πού κατεδίκασε τόν Ἰησοῦ Χριστό στόν σταυρικό θάνατο, ὅτι:

«Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἠγειρεν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὑψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Πράξεων ε' 30-31).

Δηλαδή: «Ὁ Θεὸς τῶν προγόνων μας ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦ, πού ἐσεῖς τὸν σκοτώσατε κρεμώντας τὸν στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ. Αὐτόν ὁ Θεὸς τὸν ἀνύψωσε μέ τὴν κραταιὰ δύναμή του στή θέση τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ σωτῆρα, γιὰ νὰ δώσει στους Ἰσραηλίτες τὴν εὐκαιρία νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ λάβουν συγχώρηση γιὰ τίς ἁμαρτίες τους».

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος κατηχώντας τὸν ἑκατόνταρχο Κορνήλιο στήν Καισάρεια, πού ἦταν ἡ ἔδρα τοῦ Ρωμαίου Διοικητοῦ στήν περιοχή τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐξηγεῖ ὅτι τὸ θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Προφητῶν στήν Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν πού δόθηκε μέ τὴν σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Τούτῳ πάντες οἱ προφήται μαρτυροῦσιν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν» (Πράξεων ι' 43).

Δηλαδή: «Ὅλοι οἱ προφῆτες βεβαιώνουν γι' αὐτόν, ὅτι καθέννας πού πιστεύει σ' αὐτόν θά λάβει μέσω αὐτοῦ τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν του».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύττων στήν Συναγωγὴ τῆς Ἄντιοχείας ἀναφέρεται στήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν.

«Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται»

(Πράξεων ιγ' 38).

Δηλαδή: «Μάθετε, λοιπόν, ἀδέλφια, ὅτι μέσω αὐτοῦ

(δηλ. τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ) σᾶς προσφέρεται συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν».

Ἐπίσης τονίζει:

«Ὁς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς» (Πρὸς Ἑβραίους α' 3).

Δηλαδή: «Αὐτός (δηλαδή ὁ Χριστός) εἶναι ἡ ἀκτινοβολία τοῦ θεϊκοῦ μεγαλείου καὶ ἡ τέλεια ἔκφραση τῆς θεϊκῆς ὑπόστασης, κι αὐτός συγκρατεῖ τό σύμπαν μέ τή δύναμη τοῦ λόγου του. Ἀφοῦ μέ τόν σταυρικό του θάνατο μᾶς καθάρισε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας, κάθισε ψηλά, στά δεξιὰ τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ».

### γ) Θρόνος συγνώμης καὶ μακροθυμίας

Ἄν καί οἱ σταυρωτές τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ προξένησαν σ' Αὐτόν τό μαρτύριο τῆς σταυρώσεως, Ἐκεῖνος παρεκάλεσε τόν Ἐπουράνιο Πατέρα νά τούς συγχωρήσει:

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι. διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔβαλον κλῆρον» (Λουκᾶ κγ' 34).

Δηλαδή: «Ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε: Πατέρα, συγχώρησέ τους, δέν ξέρουν τί κάνουν. Ἐκεῖνοι μοιράστηκαν τὰ ροῦχα του ρίχνοντας κλῆρο».

Ἔτσι ὁ Κύριός μας ἐπισφράγισε τήν διδασκαλία Του γιά τή συγνώμη πού ὀφείλουν οἱ μαθητές Του νά δίδουν σ' ὅσους τούς βλάπτουν.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε στοὺς μαθητές Του τὸν τρόπο καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς προσευχῆς τους μέ τὴν Κυριακὴ Προσευχὴ (Ματθαίου στ' 9-13).

Στά αἰτήματά μας πρὸς τὸν Ἐπουράνιο Πατέρα μας ἐνέταξε καὶ τὸ «ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν».

Ἀμέσως μετὰ τόνισε στοὺς μαθητές Του:

*«Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν»* (Ματθαίου στ' 14).

Δηλαδή: «Γιατί, ἂν συγχωρήσετε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ παραπτώματά τους, θὰ σᾶς συγχωρήσει κι ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας σας. Ἄν ὅμως δέν συγχωρήσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ παραπτώματά τους, οὔτε κι ὁ Πατέρας σας θὰ συγχωρήσει τὰ δικά σας παραπτώματα».

Ἐπομένως προϋπόθεση γιὰ νὰ συγχωρήσει ὁ Ἐπουράνιος Θεὸς καὶ Πατέρας τὰ παραπτώματά μας, τίς ἁμαρτίες, εἶναι νὰ συγχωρήσουμε κι ἐμεῖς τοὺς ἀδελφούς μας.

Ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ θεϊκοῦ νόμου ὁ Κύριός μας ἔκαμε μέ τὴν παραβολὴ τοῦ κακοῦ δούλου:

*«Διὰ τοῦτο ὠμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συναῖραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. πεσὼν οὖν ὁ δούλος προσεκύνει αὐτῷ λέγων· κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω.*

σπλαγχνισθείς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφήκεν αὐτῷ. ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος εὗρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὄφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια, καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων· ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις. πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρεκάλει αὐτὸν λέγων· μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ ἀποδώσω σοι. ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν, ἀλλὰ ἀπελθὼν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον. ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα, καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα. τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ λέγει αὐτῷ· δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφήκᾰ σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα; καὶ ὀργισθείς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῶν. Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν»

(Ματθαίου ιη΄ 23-35).

Δηλαδή: «Γι' αὐτὸ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μ' ἕνα βασιλιά, πού θέλησε νά τοῦ ἀποδώσουν λογαριασμό οἱ δοῦλοι του. Μόλις ἄρχισε νά κάνει τὸν λογαριασμό, τοῦ φέρανε κάποιον πού ὄφειλε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νά τὰ ἐπιστρέψει, ὁ κύριός του διέταξε νά πουλήσουν τὸν ἴδιο, τὴ γυναῖκα του, τὰ παιδιά του κι ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νά τοῦ δώσουν τό ποσό ἀπὸ τὴν πώληση. Ὁ δοῦλος τότε ἔπεσε στά πόδια του, τὸν προσκυνούσε κι ἔλεγε: *δειξε μου μακροθυμία καὶ θά σοῦ τά*

δώσω ὅλα τὰ χρέη μου πίσω. Τόν λυπήθηκε λοιπόν ὁ κύριός του ἐκεῖνον τόν δούλο καί τόν ἄφησε νά φύγει· τοῦ χάρισε μάλιστα καί τό χρέος. Βγαίνοντας ἔξω ὁ ἴδιος δούλος, βρῆκε ἕναν ἀπό τούς συνδούλους του, πού τοῦ ὄφειλε μόνο ἑκατό δηνάρια· τόν ἔπιασε καί τόν ἔσφιγγε νά τόν πνίξει λέγοντάς του: *ξόφλησέ μου αὐτά πού μοῦ χρωστᾶς*. Ὁ σύνδουλός του τότε ἔπεσε στά πόδια του καί τόν παρακαλοῦσε: *δειξε μου μακροθυμία, καί θά σοῦ τά ξεπληρώσω*. Ἐκεῖνος ὅμως δέν δεχόταν, ἀλλά πῆγε καί τόν ἔβαλε στή φυλακή, ὥσπου νά ξεπληρώσει ὅ,τι τοῦ χρωστοῦσε. Ὅταν τό εἶδαν αὐτό οἱ σύνδουλοί του, λυπήθηκαν πάρα πολύ, καί πῆγαν καί διηγήθηκαν στόν κύριό τους ὅλα ὅσα ἔγιναν. Τότε ὁ κύριός τόν κάλεσε καί τοῦ λέει: *κακέ δοῦλε, σοῦ χάρισα ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρέος, ἐπειδή μέ παρακάλεσες· δέν ἔπρεπε κι ἐσύ νά σπλαχνιστεῖς τόν σύνδουλό σου, ὅπως κι ἐγὼ σπλαχνίστηκα ἐσένα*;. Καί ὀργισμένος τόν παρέδωσε στους βασανιστές, ὥσπου νά ξεπληρώσει ὅσα τοῦ χρωστοῦσε. Ἔτσι θά κάνει καί σ' ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας μου, ἂν ὁ καθένας σας δέν συγχωρεῖ τὰ παραπτώματα τοῦ ἀδελφοῦ του μ' ὅλη του τήν καρδιά».

Ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος διδάσκει ὅτι:

*«Ἡ γὰρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος· κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως»* (Ἰακώβου β' 13).

Δηλαδή: «Γιατί στήν τελική κρίση δέν θά ὑπάρχει ἔλεος γι' αὐτόν πού δέν ἔδειξε εὐσπλαχνία. Γιά τόν εὐσπλαχνο ὅμως ἡ τελική κρίση θά εἶναι θρίαμβος».

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τούς πιστούς:

*«Μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ*

*ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως. πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ. γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὖσπλαγχοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ἡμῖν» (Πρὸς Ἐφεσίους δ' 30-32).*

Δηλαδή: «Μὴ λυπεῖτε μέ τή συμπεριφορά σας τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ πάνω σας, ἐγγύηση ὅτι θὰ ἔρθει ἡ ἡμέρα τῆς τελικῆς ἀπολύτρωσης. Διῶξτε μακριὰ σας κάθε δυσαρέσκεια, θυμὸ, ὀργή, κραυγὴ, κατηγορία, καθὼς καὶ κάθε ἄλλη κακότητα. Νά φέρεστε μεταξύ σας μέ καλοσύνη κι εὖσπλαχνία, καὶ νά συγχωρεῖτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ὅπως κι ὁ Θεὸς συγχώρησε κι ἐμᾶς διὰ τοῦ Χριστοῦ».

Στὴ μακροθυμία τοῦ Κυρίου μας ἀναφέρεται ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων ὁ Πέτρος, ὅτι ὁ Χριστός:

*«Λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσῃ οὐκ ἠπείλει» (Α' Πέτρου Β' 23).*

Δηλαδή: «Τίς λοιδορίες δέν τίς ἀνταπέδιδε, καὶ ὅταν ἔπασχε δέν ἀπειλοῦσε».



Οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νά ἀνέχονται ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ νά μακροθυμοῦν ἔχοντας παράδειγμα τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγο.

*«Ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς ἐάν τις πρὸς τινα ἔχη μομφήν· καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς· ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην ἣτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος» (Πρὸς Κολοσσαεῖς γ' 13-14).*

Δηλαδή: «Νά ἀνέχεστε μέ ὑπομονή ὁ ἓνας τὸν ἄλλο,

καί νά συγχωρεῖτε ὁ ἓνας τόν ἄλλο, κάθε φορά πού δημιουργοῦνται παράπονα ἀνάμεσά σας. Ὅπως ὁ Χριστός σᾶς συγχώρησε τά παραπτώματα, ἔτσι νά κάνετε κι ἐσεῖς μεταξύ σας. Πάνω ἀπ' ὅλα, νά ἔχετε ἀγάπη, πού εἶναι ὁ σύνδεσμος ὅλων καί ὁδηγεῖ στήν τελειότητα».

#### δ) Θρόνος ἐνότητας

Ὅσοι ἐσταύρωσαν τόν Κύριον Ἰησοῦ Χριστόν ἐπίστευαν ὅτι θανατώνοντάς Τον θά διέλυαν τούς μαθητές Του:

*«Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοί ἐν τῇ νυκτί ταύτῃ γέγραπται γάρ, πατάξω τὸν ποιμένα, καί διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποιμένης»*

(Ματθαίου κστ' 31).

Δηλαδή: «Αὐτή τή νύχτα ὅλοι σας θά χάσετε τήν ἐμπιστοσύνη σας σ' ἐμένα, ὅπως ἄλλωστε τό λέει ἡ Γραφή· θά σκοτώσω τόν βοσκό, καί θά σκορπιστοῦν τά πρόβατα τοῦ κοπαδιοῦ».

Ἐκεῖνος ὁμως διευκρίνησε ὅτι μέ τίς ἐνέργειές τους οἱ ἐχθροί Του θά ἐπετύγχαναν τό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα:

*«Κάγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτόν»* (Ἰωάννου ιβ' 32).

Δηλαδή: «Ἐγώ, ὅταν θά ὑψωθῶ ἀπό τή γῆ, ὅλους τούς ἀνθρώπους θά τούς τραβήξω κοντά μου».

Αὐτή ἡ προφητική διαπίστωση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιβεβαιώθηκε τήν ἡμέρα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί συνελύσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού ὅπως λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς, ὁ συγγραφέας τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, συμμετείχαν μεταξύ τῶν τρισχιλίων μαθητῶν πού ἐβαπτίστησαν:

«Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοι τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες» (Πράξεων Β΄ 9-11).

Δηλαδή: «Πάρθοι, Μῆδοι καὶ Ἐλαμίτες, κάτοικοι τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Παμφυλίας, τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς λιβυκῆς Κυρήνης, Ῥωμαῖοι πού εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐδῶ, Κρητικοὶ καὶ Ἄραβες».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐνωμένος μέ τόν ἐπουράνιο Θεό Πατέρα ἐνώθηκε μέ τούς ἀνθρώπους μέ τό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του καὶ ἔδωσε τὴν δυνατότητα σέ κάθε ἀνθρώπο νά ἐνωθεῖ μέ τόν Θεό Πατέρα:

«Ἵνα πάντες ἐν ᾧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κάγω ἐν σοί, Ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν»

(Ἰωάννου ιζ΄ 21).

Δηλαδή: «Ὡστε νά εἶναι ὅλοι ἕνα, ὅπως ἐσύ, Πατέρα, εἶσαι ἐνωμένος μ' ἐμένα κι ἐγώ μ' ἐσένα».

Αὐτή ἡ ἐνότητα βιοῦται στήν Ἐκκλησία, πού ὅπως διεκήρυξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Οὐκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλληνι, οὐκ ἐνὶ δοῦλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θῆλυ. πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Πρὸς Γαλάτας γ΄ 28).

Δηλαδή: «Δέν ὑπάρχει πιά Ἰουδαῖος καὶ εἰδωλολάτρης, δέν ὑπάρχει δοῦλος καὶ ἐλεύθερος, δέν ὑπάρχει ἄνδρας καὶ γυναίκα· ὅλοι σας εἶστε ἕνας, χάρη στόν Ἰησοῦ Χριστό».

Στό ένοποιητικό έργο αναφέρεται ό απόστολος Παῦλος γράφοντας:

*«Χριστός έστιν ή ειρήνη ήμῶν, ό ποιήσας τὰ άμφοτέρα έν και τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τήν έχθραν, έν τῇ σαρκί αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν έντολῶν έν δόγμασι καταργήσας, ίνα τούς δύο κτίση έν έαυτῷ είς ένα καινόν άνθρωπον ποιῶν ειρήνην, και άποκαταλλάξη τούς άμφοτέρους έν ένί σώματι τῷ Θεῷ διά τοῦ σταυροῦ, άποκτείνας τήν έχθραν έν αὐτῷ· και έλθὼν εύηγγελίσαστο ειρήνην ύμίν τοίς μακράν και τοίς έγγύς, ότι δι' αὐτοῦ έχομεν τήν προσαγωγήν οί άμφοτέροι έν ένί πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα. άρα οὔν ούκέτι έστὲ ξένοι και πάροικοι, αλλά συμπολιται τῶν άγίων και οικεῖοι τοῦ Θεοῦ, έποικοδομηθέντες έπί τῷ θεμελίῳ τῶν άποστόλων και προφητῶν, όντος άκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, έν ᾧ πᾶσα οίκοδομή συναρμολογουμένη αὔξει είς ναὸν άγιον έν Κυρίῳ· έν ᾧ και ύμεῖς συνοικοδομεῖσθε είς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ έν Πνεύματι» (Πρὸς Ἐφεσίους β' 14-22).*

Δηλαδή: «Αὐτός πραγματικά εἶναι για μᾶς ή ειρήνη. Αὐτός έκανε τούς δύο αντιμαχόμενους κόσμους έναν λαό και γκρέμισε μέ τόν σταυρικό του θάνατο ό,τι σάν τεῖχος τούς χώριζε και προκαλοῦσε έχθρα μεταξύ τους. Κατήργησε δηλαδή τόν ιουδαϊκό νόμο τῶν έντολῶν και τῶν διατάξεων, για νά δημιουργήσει μέ τό έργο του από τά δύο έχθρικά μέρη, από τούς Ἰουδαίους και τούς έθνικούς μιᾶ νέα ανθρωπότητα, φέρνοντας τήν ειρήνη. Κι άφοῦ θανάτωσε μέ τόν σταυρό του τήν έχθρα, ένωσε τούς δύο πρώην έχθρούς σε ένα σώμα και τούς συμφιλίωσε μέ τόν Θεό. Ἔτσι, ό Χριστός ήρθε κι έφερε τό χαρμό-

συνο μήνυμα τῆς εἰρήνης σ' ἐσᾶς τούς ἐθνικούς, πού ἦσασταν μακριά ἀπό τόν Θεό, καί σ' ἐσᾶς τούς Ἰουδαίους, πού ἦσασταν κοντά του. Πραγματικά, διά τοῦ Χριστοῦ μπορούμε μ' ἓνα πνεῦμα καί οἱ δύο, ἐθνικοί καί Ἰουδαῖοι, νά πλησιάσουμε τόν Πατέρα. Δέν εἶστε, λοιπόν, πιά ξένοι καί χωρίς δικαιώματα, ἀλλά ἀνήκετε στόν λαό τοῦ Θεοῦ, στήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Προστεθήκατε κι ἐσεῖς στό οἰκοδόμημα πού ἔχει θεμέλιο τούς ἀποστόλους καί τούς προφήτες κι ἀκρογωνιαῖο λίθο αὐτόν τόν ἴδιο τόν Χριστό. Μ' αὐτόν δένεται ὁλόκληρο τό οἰκοδόμημα καί μεγαλώνει, ὥστε νά γίνει ναός ἅγιος γιά τόν Κύριο. Ὁ Κύριος οἰκοδομεῖ κι ἐσᾶς μαζί μέ τούς ἄλλους, γιά νά γίνετε πνευματική κατοικία τοῦ Θεοῦ».

### ε) Θρόνος ὑπομονῆς



Ὁ Κύριός μας μέ ὑπομονή καί καρτερία υπέστη τό Πάθος. Ἀπό τή σύλληψή Του ἕως τήν ὥρα πού παρέδωσε τό πνεῦμα Του στόν Θεό Πατέρα υπέμεινε ἀδιαμαρτυρήτως πάντα ψυχικό καί σωματικό πόνο. Τήν προδοσία τοῦ μαθητοῦ Του. Τόν φθόνο τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τῶν Ἰουδαίων. Τόν καιροσκοπισμό τοῦ Ρωμαίου Ἡγεμόνος. Τήν ἐγκατάλειψή Του ἀπό τούς μαθητές Του. Τήν ἄρνηση τοῦ Πέτρου. Τίς ψευδομαρτυρίες. Τήν χλεύη τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν. Τό μαστίγωμα. Τίς εἰρωνεῖες τοῦ ὄχλου. Τίς βλασφημίες. Τόν ἐξευτελισμό τῆς σταύρωσης. Τόν ἄδικο θάνατο.

“Όλη αυτή τήν κακία τήν δέχθηκε ἄφωνος, ὅπως προ-  
φήτευσε ὁ Ἡσαΐας:

*«Αὐτός, διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα  
αὐτοῦ. ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἀμνὸς  
ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος. οὕτως οὐκ  
ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ»* (Ἡσαΐου νγ΄ 7).

Ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος πού ἐξιστορεῖ τὸ πάθος  
τοῦ Κυρίου μας σημειώνει ὅτι μπροστά στό ἰουδαϊκό Δι-  
καστήριον «ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπα» (Ματθαίου κστ΄ 63). Σιω-  
πώντας ὁ Κύριος ὑπέφερε τὰ πάντα.

Ἀκόμη καὶ ὁ Ρωμαῖος διοικητής τῆς Ἰουδαίας ὁ Πιλά-  
τος πού ἐδίκασε τὸν Κύριο ἀπόρησε πού ὁ Κύριος

*«Οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυ-  
μάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν»* (Ματθαίου κζ΄ 14).

Δηλαδή: «Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δέν ἔδινε καμιὰ ἀπάντη-  
ση, κι ὁ διοικητής ἀπόρησε πολὺ γι’ αὐτό».

Μέ τήν ὑπομονή καὶ τήν σιωπή Του ἐδίκασε τούς  
σταυρωτές Του. Ἐδειξε τὸ μεγαλεῖο τῆς θεότητός Του  
ἐπιτρέποντας σ’ ὅλους νά συμπεριφερθοῦν ὅπως ἤθελαν.  
Δέν ἀντιστάθηκε σέ κανένα.

Ἀπ’ αὐτή τήν συμπεριφορά τοῦ Κυρίου ἐμπνεόμενος ὁ  
ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τούς πιστούς:

*«Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες. προνοού-  
μενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων· εἰ δυνατόν,  
τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες.  
μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀγαπητοί, ἀλλὰ δότε τό-  
πον τῇ ὀργῇ· γέγραπται γάρ· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ  
ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. ἐὰν οὖν πεινᾷ ὁ ἐχθρός  
σου, ψώμιζε αὐτόν, ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν· τοῦτο  
γάρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κε-  
φαλὴν αὐτοῦ. μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν  
τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν»* (Πρὸς Ρωμαίους ιβ΄ 17-21).

Δηλαδή: «Ἄν κάποιος σᾶς κάνει κακό, μὴν τοῦ τό ἀνταποδίδετε, φροντίζετε νά κάνετε τό καλό σ' ὄλους τούς ἀνθρώπους. Ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπό σᾶς, νά ζεῖτε εἰρηνικά μέ ὄλους. Μὴν ἀγωνίζεστε, ἀγαπητοί, νά πάρετε ἐσεῖς ἐκδίκηση, γιατί αὐτό εἶναι δουλειά τοῦ Θεοῦ τήν ὥρα τῆς κρίσεως. Ὅπως λέει ἡ Γραφή: Δική μου εἶναι ἡ ἐκδίκηση, ἐγώ θά τούς τό ξεπληρώσω, λέει ὁ Κύριος. Ἄν λοιπόν πεινάει ὁ ἐχθρός σου δῶσε του νά φάει· ἄν διψᾶει, δῶσε του νά πιεῖ· μ' αὐτή τήν τακτική θά τόν κάνεις νά αἰσθανθεῖ τύψεις καί ντροπή. Μὴν ἀφήνεις νά σέ νικήσει τό κακό, ἀλλά νά νικᾷς τό κακό μέ τό ἀγαθό».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑποδεικνύει στούς πιστούς ὅτι: «Ἐπομονῆς ἔχετε χρεῖαν ἵνα τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσασθε τήν ἐπαγγελίαν» (Πρός Ἑβραίους ι' 36).

Δηλαδή: «Χρειάζεστε ὑπομονή γιά νά κάνετε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά καρπωθεῖτε αὐτό πού ὑποσχέθηκε».

«Τοιγαροῦν καί ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καί τήν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τόν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν, ὃς ἀντι τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν. ἀναλογίσασθε γάρ τόν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν εἰς αὐτόν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμητε ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι» (Πρός Ἑβραίους ιβ' 1-3).

Δηλαδή: «Ἐχοντας, λοιπόν, γύρω μας τόσο μεγάλη στρατιά μαρτύρων ἄς τινάξουμε ἀπό πάνω μας κά-

θε φορτίο, και την άμαρτία πού εύκολα μάς εμπλέκει, κι άς τρέχουμε μέ ύπομονή τό άγώνισμα του δύσκολου δρόμου, πού έχουμε μπροστά μας. Άς έχουμε τά μάτια μας προσηλωμένα στον Ίησου, πού μάς έδωσε την πίστη, την όποία και τελειοποιεί. Αυτόν πού, αντί για τή χαρά πού θά μπορούσε νά έχει, υπέμεινε τό σταυρικό θάνατο περιφρονώντας την άτίμωση, και κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού. Άναλογιστείτε, λοιπόν, αυτόν πού υπέμεινε μία τέτοια έχθρότητα έναντίον του από μέρος των άμαρτωλών, και μήν αποκάμετε και χάσετε τό θάρρος σας».

Γι' αυτό ή σταυρική θυσία του Κυρίου μας έγινε πηγή δυνάμεως και εμπνεύσεως για όλους τους πιστούς πού όφείλουν στη ζωή τους νά σηκώνουν τον δικό τους σταυρό. *«Εί τις θέλει όπίσω μου έλθειν άπαρνησάσθω έαυτόν και άράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι»* (Ματθαίου 1στ' 24).

### στ) Θρόνος θυσίας

Ό άπόστολος Παύλος ζούσε ένωμένος μέ τον Ίησου Χριστό και όμολογούσε ότι:

*«Χριστώ συνεσταύρωμαι· ζω δε ουκέτι έγώ, ζη δε έν έμοι Χριστός· ό δε νυν ζω έν σαρκί, έν πίστει ζω τη του υίου του Θεού του άγαπήσαντός με και παραδόντος έαυτόν υπέρ έμού»* (Πρός Γαλάτας β' 20).

Δηλαδή: «Έχω πεθάνει στον σταυρό μαζί μέ τον Χριστό. Τώρα πιά δεν ζω έγώ, αλλά ζει στο πρόσωπό μου ό Χριστός. Κι ή τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισμένη στην πίστη μου στον Υίο του Θεού, πού μέ άγάπησε και πέθανε έκούσια για χάρη μου».

Ὁ Κύριός μας παρέδωκε ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς:

- ◆ Τό κεφάλι Του νά ἀγκαθοστεφανωθεῖ (Ἰωάννου ιθ' 2).
- ◆ Τά μάτια Του νά κλάψουν (Λουκᾶ ιθ' 41).
- ◆ Τήν σιαγόνα Του νά ραπισθεῖ (Θρήνων γ' 30).
- ◆ Τούς ὤμους Του νά βαστάσουν τόν Σταυρό (Ἰωάννου ιθ' 17).
- ◆ Τήν πλευρά Του νά λοχισθεῖ (Ἰωάννου ιθ' 34).
- ◆ Τά χέρια Του καί τά πόδια Του νά καρφωθοῦν (Ψαλμοῦ κα' (κβ') 21,17).
- ◆ Τό πολύτιμο αἷμα Του νά χυθεῖ (Πράξεων κ' 28).
- ◆ Τήν ψυχή Του στόν θάνατο (Ἡσαΐου κγ' 12).
- ◆ Τήν ζωή Του (Ἰωάννου ι' 11).
- ◆ Ὅλα τά πλούτη τῆς θεότητός Του καί ἔγινε πτωχός (Πρός Κορινθίους Β' η').
- ◆ Μιά μέρα θά ἔλθει ξανά στή γῆ γιά νά μᾶς συμπεριλάβει στήν δόξα Του (Ἰωάννου ιδ' 3).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνοψίζει τόν σκοπό τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι:

«Παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καί ἠγέρθη διὰ τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Πρός Ρωμαίους δ' 25).

Στό ἀνυπέβλητο μεγαλεῖο τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξηγώντας ὅτι:

*«Ἔτι γάρ Χριστός ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. μόλις γάρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν. συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπὲρ ἡμῶν, ἀπέθανε»* (Πρός Ρωμαίους ε' 6-8).

Δηλαδή: «Γιατί ὁ Χριστός, παρ' ὅλο πού ἡμασταν ἀκόμη ἀνίκανοι νά κάνουμε τό καλό, πέθανε γιά μᾶς,

τούς άσεβείς άνθρώπους, στόν προκαθορισμένο καιρό. Δύσκολα θά έδινε κανείς τή ζωή του άκόμα και για έναν δίκαιο άνθρωπο. Ίσως αποφάσιζε κανείς νά πεθάνει για κάποιον καλό άνθρωπο. Ό Θεός όμως ξεπερνώντας αυτά τά όρια έδειξε τήν άγάπη του για μās, γιατί ένώ έμεις ζούσαμε άκόμα στην άμαρτία, ό Χριστός έδωσε τή ζωή του για μās».



Ή δόξα, ή δύναμη και ή έξουσία του Έσταυρωμένου Κυρίου Ίησού Χριστού άπετυπώθησαν στά όράματα του Εύαγγελιστού Ίωάννου στην Άποκάλυψη «Περι του Έσφαγμένου Άρνίου» (ε΄ 6-14).



